

grooter wordende verrukkende blijdschap terug.

Weer stond ze stil bij een opening in de wilgenheg, liep naar omlaag tot op de witgeschuurde stoeplanken. Ze staken in de sloot den oever vooruit en 't water klokte tegen de paaltjes. Jo luisterde naar 't een-tonige liedje van de heldere sloot..

Net groene veeren waren de wilgentakken. Ze slieden over haar hals. Dat was echt, die lekker frissche blaadjes tegen je aan.

Alles was heerlijk. 't Gaf een vrede, om stil te verdroomen door licht te denken gedachten.

Daar was een sterke, toenaderende liefde in alles, een hooge liefde, haar eigen liefde. Dit schoone, schoone, schoone, de omgeving van wilgen, water, den wind en de Mei.

Ze klauterde terug. Aan 't eind van 't alleetje moest ze bukken voor laaghangende kastanjetakken, die bogen onder den last van de wit-met-roode bloemkolven.

Bladhanden tikkelden op de naalden in haar kapsel, legden zich breeduit over haar voorhoofd.

Bij den voet van den boom liep de grond tot den stam eenigszins op. Jo beklom 't aarden heuveltje, liet den mand vallen en bracht haar bovenlijf geheel in de bladeren-wereld.

De weelde van bloemen en blaren begeesterde haar. Ze sloeg de armen uit, als een zwemmer 't doet, boog zoo de takken eerst van zich af, om ze daarna gretig naar haar borst te halen. Bloemkaarsen duikelden om, een enkel bladsteeltje knapte af.

Ze hoorde 't knappen en zag den rijkdom regen.

Wat gaf ze er om? Ze zag niet op één in deze weelde, deze opwindende levende weelde.

„Kom bij me, kom bij me!” prevelde haar mond, „breng 't goeie voor goed in me.”

„Hoe heerlijk, dat 'k jullie in mijn armen heb, mijn lieve sterke, koele blaren.” Ze drukte ze tegen haar koon, haar warme

lippen. O, dat was een gezegende heilige kus.

Ze herdacht den anderen, toch treurde ze niet, bedacht alleen, hoe gek 't zou zijn, als iemand haar zóó eens te werk zag gaan. Dit noopte er haar toe, de weldadig aandoende blarenschemering te verlaten. Ze sprong 't heuveltje af en pakte 't hengsel van den mand weer op.

't Laantje was ten einde. Jo naderde meer en meer de wei. Er groeiden rechts noch links boomen meer. 't Uitzicht stuitte naar voren op een hoog houten bruggetje.

Jo plantte de voeten stevig op de richeltjes van den oploop en sloeg de vrije hand vast aan de leuning. Weldra stond ze hoog en een beetje beverig boven de heldere breede sloot.

Heerlijk vond ze de openheid na 't pas ingesloten zijn, die openheid boven de tuinen en 't water.

Voor haar strekte de weide zich uit. Haar blik ging tot 't donkere hout, dat als op de grillige duinenlijn lag en er mee op en neer golfde.

Van rechts kwamen avondkloktonen aangebeierd. Met de hand om de wrakke leuning nam ze de klingende klanken, harmonieerend met den wijden vrede, diep in zich op.

't Grasland lokte. Nog te veel voelde ze zich buiten 't wezen van de wei.

Aan dezen kant daalde ze de richeltjes af en ging zitten op den rand van den kom, vlak bij 't bruggetje.

Ze zat makkelijk, iets hooger dan de eigenlijke weidegrond lag, die naar de slootkanten tot een platgetreden weggetje opliep. Een nietig eenzaam, wit persoonkje, een weggewaaid lichte vlek leek ze, voor wie haar had gezien op 't uitgestrekte land.

Jo voelde de eenzaamheid niet, omringd van haar ouwe, goeie lieven; ze zag 't alles aan met gelukkige oogen.

De wilde Noordwester van den dag was